

ΤΑ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ

Α. ΚΑΨΟΚ

Έτος 2ον.—Αριθμός 54
Γραφεία: Αποδοχίας 50α
ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Διευθυντής και Ιδιοκτήτης
ΚΩΣΤΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Αθήναι 12 Μαΐου 1923

Έτησ. Συνδρομ. Έτος, Δρ. 50
Έξ. μην. » » » 25
Έτησ. Έξ. στ. 100.—Αποδοχ. δελ. 5

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΣΚΗΝΗΝ



Ο κ. Μ. Γκιρσβίδης στη νέα διασκευή του κ.
Σακελλαρίδη δ «ΚΑΠΕΤΑΝ ΤΣΑΝΑΚΑΣ»





ΣΤΗΛΗ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΑΘΛΟΥΣ

ΑΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑΙ ΕΡΗΜΕΡΙΔΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΘΛΗΤΙΚΗΝ ΤΩΝ ΣΤΕΛΗΝ ΟΜΙΛΟΥΝ ΕΥΜΕΙΩΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΝΙΚΗΝ ΤΗΣ ΔΟΣ ΤΟΥΛΙΑΣ Μ. ΒΛΑΣΤΟΥ, ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΑΓΩΝΑΣ ΛΟΝ-ΤΙΝΟΥ, ΠΟΥ ΕΛΑΒΟΝ ΧΩΡΑΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΙ-ΝΑΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ.

Η δεσποινίς Βλαστού ενίκησε την πρωταθλήτριαν της Αμερικής κυρίαν Μολλά, την οποίαν ολίγοις αντιστοιχεί της κατορθώσαν να νικήσουν.

Μετά την νίκην της η δεσποινίς Βλαστού μās δίδει έλπίδας ότι θα κατορθώ-ση να προκαλέση και εις άλλων την πρω-ταθλήτριαν του κόσμου Γαλλίδα δεσποι-νίδα Σουζάνα Λεγκλέν. Της εχόμεθα καλώς επιτυχίας.

Ο «Κήρυξ» της Νίκης Υόρκης περι-γράφων τον ανώτερον αγώνα μεταξύ άλ-λων λέγει και τα εξής: ... ΑΙ έλληνίδες τās όποιās είχαν εις την δεσποινίδα Μολλά οι συμπαιρωταί της της Αμερικής έσβυσαν από την θουμισίαν νίκην της νεοσώτατης Έλληνίδος κόρης Δος Βλαστού, ή όποια μετα μακρόν αγώνα κατορθώσε ν' ανακη-ρυχθή νικήτρια.

—ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ.

Την Δευτέραν 23 Απριλίου ετελέσθη-σαν οι αθλητικοί αγώνες ούς διοργάνω-σαν από κοινού τα τρία αθλητικά Σωμα-τεία της πόλεως, μας ο «Πανελλήνιος» ο «Εθνικός» και ο «Παναθηναϊκός».

Υπερκοσμοκίχιοι θεαταί προσήλθον εις το Στάδιον, τρεις μισαίαι έπαυλιν-ον έναλλάξ και τέσσαρες λόχοι στρατιωτών και χωροφυλακής άθρουον την τάξιν.

Εκ των επισήμων παρέστησαν ο Προ-θυπουργός και πλείστα μέλη του Υπουρ-γικού Συμβουλίου, ή έκλεκτο έρα δε μερίς της Αθηναϊκής κοινωνίας διεκρίνετο εις τās κερσίδας.

Η Α. Β. Υ. ο Πρίγκηψ Παύλος εκ των πρώτων καταφθίσας εξεδίηλσε άταξ-ετι το άμείριστον ενδιαφέρον του ύπερ του αθλητισμού κ ι της γυμναστικής, το πρό-γραμμα εξετελέσθη ολοκληρόν με τά έπό-μενα αποτελέσματα:

Δρόμος παιδών έντός σάκων.—1) Άχ. Κοκοζιάδης (Παναθ.) 2) Γρηγ. Νικητά-κης (Πανελ.) 3) Αθ. Μ. Γαλακτάκης (Πα-ναθ.) Άλμα εις ύψος μετά φοράς.—1) Ν. Κίτσος (Εθν.) 1. 65 2) Απ. Νικολαΐδης και Αντ. Καρυοφύλλης (Παναθ.) 1. 60.

Ακοντισμός έλεύθερος.—1) Α. Μαναΐ-ος (Εθν.) 55. 75 καταρρίφας το Έλληνι-κόν ρεκόρ κατά 0.60 μέτρα. 2) Γ. Ζαχα-ρόπουλος (Εθν.) 53. 80 3) Απ. Νικολα-ΐδης (Παν.) 51. 80.

Δρόμος 3.000 μέτρων.—1) Άλξ. Κρά-νης (Εθν.) 9' 30 «45 2) Τζαμαρίας (Εθν. 11' 2» 3) Σ. Σκαταλοδορμία 800 μέ-τρων.—(100 200 100 400).—1) Ομάς Πανελληνίου 1' 47" 45 2) Ομάς (Εθνι-κού 1' 52" 25 3) Ομάς Πανελληνίου.

Λιθοβολία.—1) Γ. Ζαχαρόπουλος (Εθν.) 19. 95 2) Α. Μαλαΐος (Εθν.) 17. 50

Δρόμος 110 μ. μετ' έμποδίων.—1) Β. Χαχιαλάδης (Πανελ.) 18". 2) Εύγγ. Μυ-ρόπουλος (Εθνικού).

Επίδειξις πυγμαχίας.—Μετέσχον Θ.

Ρίμες, τινι τόνου.

ΚΑΗΜΟΣ

Σβύνει ή πνοή μου μά κι' αυτό το φώς μου λιγοστεύει και μέσα μου θυρογυέι όθιμένα ν'ας καημός

Σκότος ψηλά και χαμηλά δίπλα μου, μπρός έσπίσω όπου και να γυρίσω απελπισία καημός

Σβύνει ή πνοή μου και το φώς κι' αυτό ό μένα σβένει και δίπλα μου πεθ' είναι καθ' όνειρο γλυκό

Πνίγει ο καημός τη σκέψη μου τά στήθεα μου σπαράζει κι' άγκάθινο τοίμαζει στεφάνι νεκρικό ΔΙΣ ΨΕΥΔΙΚΟ ΓΕΛΟΙΟ

ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ «ΝΕΩΝ».

ΕΙΝΑΙ ΣΤΙΓΜΕΣ...

Είναι στιγμές π' ό πόνο μου Λονφάει μέσ' τα στήθεα Και μου ξεσπάει μια ψυχή Πολυβασανισμένη,

Είναι στιγμές που με χαρά Το θάνατο προσμένω Τη λυτρώση μου γιά να βρω Απ' τά δεινά του πόνου.

Είναι στιγμές που θάθελα Φαρμάκι να ποτίσω Την όρη κόρη, ό άλλος Π' έρωτοτραγουδούσα.

Κι' όμως στήθεα τηνή ζητώ Γυρεύω τά φίλα της Μά ή άλληθε α τη, ζωής Με σέρνει μακριά της

Σ. Α. ΔΡΑΙΚΟΥΣΗΣ



—ΤΙ ΣΑΣ ΓΟΝΤΕΥΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ

ΣΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ;

—Η καταπληκτική πτώσις του μυ-στηριώδους ανθρώπου της εποχής μας Κ)πολις

—Σ' αυτό τον κόσμο με γοητεύουν τά γαλανά μάτια μιας μικρούλας.

—Η κάτασπρες ανθ' σμένες μυδα-λίες που σένα μοιάζουν σάν γελās και κλαΐς

—Τά μάτια του, τά πονηρά με τό χα-μόγελό του, αυτό μ' απογοήτευσαν / τό κοΐμα στο λαιμό του!

—Με γοητεύει να διαβάζω στά «Πα-νελλήνια» τις απαγγελσις στο διαγωνισμό γοητείας.

—Τά μάτια του, τά πονηρά με τό χα-μόγελό του, αυτό μ' απογοήτευσαν / τό κοΐμα στο λαιμό του!

—Με γοητεύει να διαβάζω στά «Πα-νελλήνια» τις απαγγελσις στο διαγωνισμό γοητείας.

—Τά μάτια του, τά πονηρά με τό χα-μόγελό του, αυτό μ' απογοήτευσαν / τό κοΐμα στο λαιμό του!

—Με γοητεύει να διαβάζω στά «Πα-νελλήνια» τις απαγγελσις στο διαγωνισμό γοητείας.

—Τά μάτια του, τά πονηρά με τό χα-μόγελό του, αυτό μ' απογοήτευσαν / τό κοΐμα στο λαιμό του!

—Με γοητεύει να διαβάζω στά «Πα-νελλήνια» τις απαγγελσις στο διαγωνισμό γοητείας.

—Τά μάτια του, τά πονηρά με τό χα-μόγελό του, αυτό μ' απογοήτευσαν / τό κοΐμα στο λαιμό του!

—Με γοητεύει να διαβάζω στά «Πα-νελλήνια» τις απαγγελσις στο διαγωνισμό γοητείας.

—Τά μάτια του, τά πονηρά με τό χα-μόγελό του, αυτό μ' απογοήτευσαν / τό κοΐμα στο λαιμό του!

—Με γοητεύει να διαβάζω στά «Πα-νελλήνια» τις απαγγελσις στο διαγωνισμό γοητείας.

—Τά μάτια του, τά πονηρά με τό χα-μόγελό του, αυτό μ' απογοήτευσαν / τό κοΐμα στο λαιμό του!

Παράξενοι Ιστορίες

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΥ

Υπό Ελζογ, Γερ.

Βρισκόμουν σ' ένα λειβάδι, όταν, ά-ξαφνα, από πίσω μ'ν άκουσα τό γαυγητό ενός σκυλιού. Τό κυνηγούσε ένας Μπό-γιας κρατώντας στά χέρια του ένα μπα-στούνι που στην άκρη είχε μια άπόχη. Τό λυτήθηκα και άρχισα να τρέχω πρός τό μέρος του. Μόλις όμως πλησίασα είδα πως ό Μπόγιας είχε περάσει στο λαιμό του σκυλιού τη «θηλειά» και τό τρσβόσε κοντά του. Τό σκυλί μόλις με είδε άρ-χισε να λήη μ' απελπισία.

— Βόηθησέ με, καλέ μου άνθρωπε. Πεθαίνω...

Κι' όταν είδα ότι ή θηλειά όσο πύ-γαινε και γινώτανε στενωτέρα, δέν έβί-στησα. Έβγαλα τό περιστρωφό μου και σκότωσα τό Μπόγ.

Κατόπιν έλευτέρωσα τό σκυλί. Μά κεί-νο δέν έφυγε, αλλά, κουρασμένο καθώς ήταν με κυττώσε μ' εδνωμοσύνη, ένφ τά μάτια του έγαυάλαν παράξενα μέτο σκοτάδι της νύχτας. Κατόπιν σηκώθηκε και μούλε:

—Σ' εδχριστώ που μου έσωσε; τη ζωή. Απ' την ήμέρα που ζώ, αυτός ό Μπόγιας μ' ακολουθούσε κι' αν δέ βρι-σκώσασαν εσύ να τον σκοτώσης, θα μ' έ-πνιγε...

—Δέν άξίζει, τον κόπο να γίνεται λό-γος, τοπ είπα κι' έκανα να φύγω.

—Στάσου, σε παρακαλώ, μου είπε. Τι θέλεις να σου δώσω γιά τό καλό που μου έκανες ;

—Είμαι τόσο φτωχός, ώστε κι' όλο τον κόσμο αν μούδινε, πάλι ευχαριστημένος δέ θάμεινα.

—Όλο τον κόσμο δέ μπορώ να σου τον δώσω. Μά θα σου δωρήσω τά δυό μου μάτια, που είναι διαμάντια.

Τότε κυτάξα τά μάτια του. Ήτανε πραγματικά δυό διαμάντια, που σκόρπι-ζαν κάτι παιχνιδιάρικες άνλαμπές.

—Πάρε τά δυό μου μάτια. Είναι δι-κά σου.

Έσκυψα κι' έπιασα τό κεφάλι του, προσπαθώντας να του βγάλω τά μάτια. Μά δέν ήταν εύκολο. Κάθησα χάμου στά χόρτα και τό σκυλί άκούμπις τό κεφάλι του στην άγκαλιά μου. Μά τά χέρια μου γλυστοούσαν.

—Ίσως να έξης φίλο κανένα γιατρό. Αυτός θα μπορούσε να μου τά βγάλη.

Όταν φτάσαμε στην πόρτα του για-τρού απ' έξω, του είπα:

—Μά φτωχό μου σκυλί, αν μείνης στραβό στον κόσμο αυτό δέ θα βλέπης τίποτα.

Κατόπιν τό πήρα απ' τό [μακ] που φορούσε στο λαιμό κι' έφυγα.

—Εγώ θα σε ακολουθώ ως πού να ψοφίσω, μου είπα. Και τότε μπορείς να μου βγάλης τά μάτια.

—Είμαι απάνθρωπο! Είναι απάνθρω-πο! Εφώναξα μ' απελπισία και κυττώσα τά χέρια μου, ως πού ό άγκωνάς μου χτύ-πησε κάπου και... έψπνησα. Όλη αυτή ή ιστορία ήτανε ένα όνειρο που είδα την παρασμένη νύχτα...

(Απ' τις σύγχρονες Ιστορίες)

(Απ' τις σύγχρονες Ιστορίες)

(Απ' τις σύγχρονες Ιστορίες)

(Απ' τις σύγχρονες Ιστορίες)

(Απ' τις σύγχρονες Ιστορίες)

(Απ' τις σύγχρονες Ιστορίες)

(Απ' τις σύγχρονες Ιστορίες)

(Απ' τις σύγχρονες Ιστορίες)

(Απ' τις σύγχρονες Ιστορίες)

(Απ' τις σύγχρονες Ιστορίες)

(Απ' τις σύγχρονες Ιστορίες)

(Απ' τις σύγχρονες Ιστορίες)

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Διαλεχτά Διηγήματα

ΔΙΑΣΚΕΥΗ

ΓΙΑΝΝΗ ΧΙΔΗΡΟΓΛΟΥ

— 2 —

[Συνέχεια εκ του προηγουμένου]

Ήδη ό ήλιος είχε δύσει πίσω απ' τη γρομμή των φοινίκων κι' ό μεγάλος θέλος τ' ουρανού, έπάνω απ' τά κεφάλια μας, έμοιαζε με τό έσωτερικό μιας πελώριας κοιλίας με χρώματα έσφρα ρόδινα και ιριδώδη. Όσοις δέν έζησε σ' αυτά τά μέρη, όπου τό βόρος κ' ή ζίστη μιας πετσίτας που κρατεί στά γό-νατά του και εις άνυπόφορο, δέν μπορεί να φανταστή τί ευχάριστη ανακούφιση προσενεί ή βραδινή δροσιά.

«Η θέση αυτή του τόπου έχει και τό μυθώδες, μούπε ό γιατρός απαντώντας σε μια παρατήρηση που τοίκανα γιά τη μονοτονία της διάρξέως του. Ζοΐμε εδώ στα σύνορα του με-γάλου άγνώστου. Έκει ψηλά—και τό δίχτυλό του έδειχτε στα βορειοανατολικά—ό ντό Σαΐντ έπισκέφτηκε τό έσωτερικό κι' ανακάλυψε τον γογγίλι» εινε τό Γκαμπόν, ό τόπος των μεγά-λων πιθήκων.

Απ' αυτό τό μέρος,—έδειχτε στα νοτιοανατολικά—δέν προ-χώρησε πού μακριά. Η χώρα που ποτίζει αυτός ό ποταμός εινε όλωσδιόλου άγνωστα στους Ευρωπαίους. Όλοι οι κορμοί των δέντρων που περνούν μπροστά μας, παρασυρόμενοι απ' τό ρεύμα, έρχονται από μια μυστηριώδη χώρα. Πόσες φορές δέν λυτήθηκα γιά την ανεπάρκεια των βοτανικών γνώσεών μου βλέποντας τά περίεργα όργανοειδή και τά παράδοξα φυτά που βρισκονται στην άνατολική άκρη του νησιού.

Τό μέρος που έδειχτε ό γιατρός ήταν μια άπότομη όμώ-δης άκτι καφετιά, γεμάτη από σιντριμμία που οι δυό άκρες της, σάν φασκοί κυμάτοθραύεται άνοιγαν ανάμεσα των Ήταν μικρόν όρειο, λίγο βαθύ. Στο μέσο αυτού του όρειου, τά φύκια κρατούσαν ένα κορμό δέντρου, και τό νερό πάφλαζε γύρω του.

«Όλ' αυτά τά σιντριμμία έρχονται απ' την έπάνω χώρα, είπε ό γιατρός. Πάνονται στον όρειο μας μέχρως ότου ένα δυ-νατότερο ξεχείλισμα τά παρασύρει στη θάλασσα.

—Τ' είν' αυτό τό δέντρο ; ρώτησα.

—Ένα είδος «τέκ» όποθέτω' αλλά σε καλή κατάσταση άποσυνθέσεως αν κρίνω απ' τη θέα του. Θέλετε να με συνο-δεύσετε ;

Μ' έπιασε μέσα σ' ένα μακρόν αϊκοδόμημα, όπου βρισκό-ταν σε μεγάλη ποσότητα οι δογές κ' οι σιδερένιοι κύκλοι.

«Εδώ εινε τό εργατήριον βαρελοποιίας μας, είπε. Παρα-λαμβάνομε τις δογές σε κομμάτια και τις δένομε οι ίδιοι. Δέν παρατηρείτε σ' αυτό τό οίχημα τίποτα τό άπαισι ;

Παρατήρησα τό ύψηλό τοβάνι με κυματιστή λαμαρίνα τους τοίχους από άσπρο ξύλο, τό γυμνό δάπεδο. Σε μια γωνιά ήταν ένα στρώμα μ' ένα μέλλινο σκέπασμα.

«Δέν βλέπω τίποτα τό φοβερό, διέτύπωσα.

—Αυτό δέν μας έμποδίζει να βρισκόμαστε μπροστά σε γε-γονός εντελώς άσυνέβητο. Βλέπετε αυτό τό στρώμα ; Θα κοι-μηθώ εδώ τη νύχτα και τό λέγω χωρίς να ψευτοπερηφανεύο-μαι, εινε κάτι που μπορεί να βάλη σε δοκιμασία τά νεύρα ενός ανθρώπου.

—Τί συμβαίνει λοιπόν ;

—Παράδοξα πράγματα. Μιλούσατε πρό όλίγου γιά τη μο-νοτονία της ζωής μας : σας βεβαίω ότι κάποτε έχει όλο τό πο-θούμενο άπροσδόκητο. Άλλ' ως γυρίσαμε, καλύτερα γιά σας γιαι τό έλπι, ύστερ' απ' τη δίση του ήλιου, άποπνέουν μιάν όμίχλη γεμάτη από αυρετό. Νά, φαίνεται πως περνά τον ποταμό.

Πράγματι, μικρά σύννεφα άσπρου άμμου έβγαζον κοίλυ-ριστά απ' τό βόθος του δάσους και σερνόνταν στο μέρος μας, έπάνω απ' την πλατεία καφετιά έπιφάνεια του ποταμιού που στρεβιλιζόταν. Κι' ό άνεμος, την ίδια στιγμή, λούστηκε με μιάν όρη δροσιά.

«Νά τό καμπαζάκι του δελφίνου, είπε ό γιατρός. Αν αυτό τό ζήτημα σας έγδιαφέρει θα ξαναμίσουμε γιαιτάς.

Βέβαια, τό ζήτημα μ' ενδιαφέρει. Γιατί ή στάση του γιαι-τρού, σοβαρού και σάν τάχασε τό διάφορ του, μπροστά στο άδειο έργατήριον, ένέργησε έπάνω στη φαντασία μου. Ήταν ένας παχύς άνθρωπος, τραχύς κι' εγκάρδιος αυτός ό γιατρός κι' όμως ένώ έρχε γύρω τά βλέμματά του ξεχώρισε σ' αυτά μια παράδοξη έκφραση, διαβατά όχι άπο βώς τό φόβο, αλλά μά-λον την άνησυχία ενός ανθρώπου που προφιλίσσεται.

(Ακολουθεί)

ΤΡΕΙΣ ΝΥΚΤΕΣ ΤΟΥ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

ΤΟ ΡΟΜΑΝΣΤΟ ΠΟΥ ΧΑΛΛΕΙ ΚΟΣΜΟ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Διασκευή ΕΥΑΓΓ. ΜΠΕΖΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

... Και τον καιρό αυτό, που σπουδαία είχα συγχρόνως τρεΐς-τέσσερες γυναίκες. Δέ μπορώ να κάνω άλλοιώς. Είμαι συνηθισμένος από δέκα πέντε χρόνων παιδί.

—Η τραγική άγάπη του Δόν Ζουάν στις γυναίκες !

—Ο Γιάννης έσέκωσε αδιάφορα τους όμους του, ένώ, ό Λί-παϊ έξακολουθеше.

—Τώρα σπανδάζεις τον Δόν Ζουάν. Πρό όλίγου έδιώξες την Βορρόντσα Έλβια και τώρα άρχίζεις με την Νινέττα...

—Ο Γιάννης σέφθηκε γιά μια στιγμή κι' ύστερα είπε.

—Τόν Δόν Ζουάν, φίλε μου, τον παίζω στη σκηνή. Η σκηνή του Δόν Ζουάν είναι κάτι π τό γελοίο. Ο Δόν Ζουάν της σκηνής ειναι Ένας κοραγιαζής. Υπόσχεται γάμο σ' όλες τις γυναίκες του κόσμου και όλες τις γελεί. Εγώ όμως αγαπάω τόν Δόν Ζουάν του παρομυθιού...

—Όστε εκείνον αγαπάς ;

—Βέβαια είπε ό Γιάννης. Έκείνον που αγαπούς πραγμα-τικά τις γυναίκες, τις κατακτιούσε. Και αυτές δέν ήθελαν καθόλου να φύγουν από κοντά του. Ήθελαν να μένουν πάντα μαζί του. Αυτές ειναι έπιτυχίες.

—Έτσι ; τότε λοιπόν, πως μπορείς και ύπνοτίζεις την Νι-νέττα, ένφ έγω δέν μπορώ καθόλου ;

—Έσύ ; Έσύ ; ρώτησε κοκκινίζοντας ό Γιάννης.

—Νά σου πώ. Έμένα δέ μ' ενδιαφέρει καθόλου. Κάμε την όμους ευτυχισμένη, ώστε τά μπορή να θυσιασθή γιά σένα. Ή εσύ είσαι ό πρώτος ή άλλος ένα και τό αυτό ειναι.

—Νομίζω, πως με μισάς Λίπαϊ.

—Γιατί να σε μισώ ;

—Ο Γιάννης έκαμε νόημα με τό χέρι του στον άρχιμου-σικό που τον έπλησίασε και άρχισε να του σιγοτραγουδά ή κά-ποιο τραγούδι. Τότε ό άσπίγγανος άρχισε να τό τραγουδά, ένφ ό Γιάννης έκανε μπρο διαρκώς. Ύστερ' από λίγη ώρα ό Λί-παϊ σηκώθη κι' έφυγε. Ο Γιάννης έμεινε εκεί έως τις δέκα και μισή όποτε σηκώθη κι' αυτός και πήγε στο δωμάτιό του γιά ύπνο.

III

Ο Γιάννης μόλις μπήκε στο δωμάτιό του άρχισε να βημα-τίξη νευρικά. Έβγαίνε από τό ένα δωμάτιο και έμπαινε στο άλλο. Κατόπιν έσβυσε τό ηλεκτρικό. Έσέκφθη πός τό δωμάτιο εκείνο έπρεπε να ήτανε καλύτερο στολισμένο. Έκτός τούτου έπρεπε να είχε λουλούδια, γλυκά, ποτά. Δέ μπορούσε ποτέ κανείς να φαντασθή, πως ό Γιάννης Αράδι μέσα σ' αυτό τό άκατάσθητο δωμάτιο περίμενε γυναίκα !

Ανοίξε τη μπαλκονόπορτα και τό δωμάτιο έγέμισε από δροσερό άέρα της καλοκαιρινής νύχτας. Κατόπιν έβγήκε στο μπαλκόνι κάπου από τό όποιο ήτανε άπαιρα πικρα. Βαθιά μέσα στο δάσος διένεινε κάποιον ό Γιάννης ανέμενε μ' όλη τη δύναμή του τον γυγχερινό εκείνον άέρα που έρχότανε απ' τό δάσος.

Κατόπιν έμπήκε μέσα στο δωμάτιο και περίμενε.

Σε λίγο τό ρολόϊ του ξενοδοχείου έγτύπησε έντεκα. Η κα-ρδιά του Γιάννη χτυπούσε δυνατά. Έξαφνα άκούσε στο διάδρομο έλαφο βήματα. Ο Γιάννης σηκώθη κι' έτρεξε πός την πόρτα. Ή πόρτα άνοίξε σιγά σιγά και ή Νινέττα μπήκε μέσα. Ο Γιάν-νης έβλεπε πίσω της την πόρτα και άπολουθώντας την, την έπιασε απ' τό χέρι και την έβλεε να καθίση σε μια πολυ-θρόνα.

Η Νινέττα φορούσε κάτι μικρές χρυσοκεντημένες παντο-φίες. Τό σώμα της τό σκέπαζε ένα λεπτό και άπρο φύσμα. Τό έλκαστό της πρόσωπο ήτανε άπώδες και τά χείλη της κλεισμένα. Τά μαύρα και μεγάλα μάτια της έλαμπαν αινιγ-ματικά.

Ο Γιάννης κυτάζοντάς την καταπαρα αίσθανήθηκε τό σώμα του να τρέμει. Κατόπιν άρχισε να φιλή τό κρύο χεί της.

—Τό χέρι σου, μικρούλα μου, ειναι κορδο και θέλω να τό τσούτω.

Η Νινέττα δέ φιλούσε καθόλου, αλλά τον κυτούσε με τά μεγάλα κι' μαύρα μάτια της διαρκώς.

—Πες μου, Νινέττα. Σ' άρέσει έδ ό ;

(Ακολουθεί)

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΜΜΙΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΛΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 39141

Ανατολίτικες Ιστορίες

ΤΟ ΚΟΡΙΝΤΟΡ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΣΜΟΥ

Υπό Voltaire

«Ο Ναμπουσάν βασιλεύς του Σερεντίπ ήταν ένας από τους καλλιτέρους πρίγκιπες της 'Ασίας κι' όταν κανείς έλάμβανε την τιμή να κυβερνηθεί μαζί του πολύ δύσκολο θα ήταν να μην τον αγαπήσει! Λοιπόν αυτός ο καλός πρίγκιπας βοσκοταν πάντοτε γελασμένος και κλεμμένος!

Και όλες σχεδόν ή μεγάλες κλοπές γινόντουσαν σταίς θησαυρούς του.

«Ο κλειδοκράτορας της νήσου Σερεντίπ έδινε πάντα στις κλοπές το παράδειγμα και οι κατώτεροι υπάλληλοι πιστοί τον ακολουθούσαν.

«Ο Βασιλιάς το ήξερε και γι' αυτό είχε αλλάξει πολλές φορές θησαυροφύλακα μ'αυτόν κι' αν έκαμε δεν κατώρθωσε ν' αλλάξει το κακό και πάντα από τα έισοδήματά του έπεφταν περισσότερα στους θησαυροφύλακας και λιγότερα στον ίδιο.

«Ο Βασιλιάς Ναμπουσάν τότε έμπιστεύθηκε τον καίριο του στο σοφό Ζαντίγ.

«Έτσι που έξερες τόσο ώραία πράγματα του έλεγε, δέ θα μπορούσες ναύρη κανένα μέσο ώστε να μου συστήσης ένα θησαυροφύλακα που να μη με κλέβει;

— Και βέβαια μπορώ απάντησε ο Ζαντίγ, ξέρω έναν τρόπο αθάνητο για να σάς δώσω έναν τίμιο άνθρωπο που νάχη πατρικά τα χέρια.

«Ο Βασιλιάς ευχαριστήθηκε τον έφιλησε και του ζήτησε τον τρόπο που θά έβρισκε τον τίμιο θησαυροφύλακα.

—Μπ'α εύκολο πράγμα-λέει ο Ζαντίγ-δεν έχωμε παρά να βάλουμε να χορεύουνε όλοι όσοι θά παρουσιασθούν για την τιμητική θέση του θησαυροφύλακα κι' αυτός που θά χορεύη με περισσότερη άφελεια και βελτιστοσύνη, αυτός θά'ναι ο πιο τίμιος άνθρωπος!..

—«Μ'α χοροδιδέεις-λέει ο βασιλιάς-μ'α την αλήθεια να ένας διασκεδαστικώτατος τρόπος να διαλέξω έναν φύλακα των συμπεριφερόντων μου!

Πώς έβλεπε; εκείνος που θά κάμνη την περὶ σβέλτη γυροβολία θέ νάνε κι' ο καλύτερος κι' ο πιο τίμιος άνθρωπος.

—Δεν σ'ας υπόσχομαι, Βασιλιά μου, πώς αυτός θάνε ο πιο τίμιος άνθρωπος! «Ο Ζαντίγ μιλούσε με τόσο έμπιστοσύνη που ο Βασιλιάς νόμιζε ότι θά είχε κάτι το κρυφό και υπερκόσμο για να αναγνωρίση τους τίμιους ανθρώπους.

—Ξέρεις, δεν άγαπώ τα μυστήρια, βασιλιά μου, και αν ή μεγαλειότης σου, μ'αφείση να ένεργήσω ό,τι του επρότεινα, θά βεβαιωθί κατόπιν πώς το μυστικό μου είνε το πιο άπλο και το πιο βέβαιον μέσον που μπορεί να γίνη!

«Ο Ναμπουσάν, βασιλιάς του Σερεντίπ έγινε ακόμη παιδί περιέργος απ' ου άκουσε ότι το μυστικό ήταν άπλο εκεί που το νόμιζε για θαύμα.

—Καλά καλά κάμε όπως ξέρεις! —«Αφ'οέ με ανεξάρτητο κι' ελεύθερο να ένεργήσω και θά κερδίσης, βασιλιά μου, πολύ περισσότερα από όσα υπολογίζης!

Την ίδια μέρα καρφώθηκαν στους κεντρικούς τοίχους της πόλεως τετράγωνες μεμβράνες που έξηγοσαν στόνομα του βασιλιά, ότι όποιοι μπορούν και νομίζουν ότι έχουν προσόντα για θησαυροφύλακες του παλατιού του Μεγαλειοτάτου Ναμπουσάν υιού του Νουσανάμ, να παρου-

Έλληνες ποιηταί

Ο ΚΑΛΩΓΝΟΜΟΣ

ΗΤΑΝ μηλιά καμαρωτή
Με πράσινα τ'α φύλλα
Μά της έπέφταν οι άνθοι
Χωρίς να κινή μηλιά
Και ή άνοιξη παρακαλεί
Καθε διαδάτη που θά ιδί,
Τόν 'Ηλιο να ρωτήσει
Τό ποτε θά καρπίση.
Κ' απ' όλους ένας μοναχά
Καλωγνόμενος διαδάτης
Λοιπήθηκε για τή μηλιά,
Π' άκούει τ'α δεινά της
Πήγε, τόν 'Ηλιο ρώτησε
Και τούτε : — Σ'άν άνθιση
Τή ρίζα σκάψε πάσις
Κ' εκείνη θά καρπίση. —
Γορίζει πίσω στη μηλιά,
Τή σκάψτε, τήν ποτίσει!
Κ' ένα σκαμνί βρίσκει φλοοριά
Και ποδ τή τή σκαλίσει.
Κ' έτσι ο καλωγνόμενος σ'ε μια
Γλυκαία στιγμή φλουοταίνει
Και μ'ήλ' άφράτα ή μηλιά
Τόν κόσμο πάντα χορταίνει.

X. ΒΑΡΑΕΝΤΗΣ

σιασθούν με μεταξωτά φαρυδ'α φορέματα, στον αντιπάλαμον του βασιλιά για να εκλέξη εκείνος έναν απ' αυτούς.

Πήγανε λοιπόν πολλοί, στον άριθμό ακριβώς: έξηντα τέσσαρες! Είχανε φέρει στο παλάτι λαούτα και βολιά σ' ένα γειτονικό σάλον. Κι' όλα ήταν έτοιμα για το χορό, μ'α μονάχα ή πόρτα του σαλονιού αυτού ήταν κλειστή. Και για να μπούν έπρεπε να περάσουν όλοι από ένα στενότατο κοριντιόρ άκριτά σκοτεινό. Ένας ένοπλος έρχόταν και έπερνε έναν έναν από τους υποψηφίους θησαυροφύλακας και τους οδηγούσε τον ένα κατόπιν του άλλου εις αυτό το κοριντιόρ. Εκεί δέ άφινε τον καθένα για λίγα λεπτά. «Ο βασιλιάς διάταζε και έγγίμναν από πριν το κοριντιόρ αυτό με πολυτίμους λίθους, μαργαριτάρια, χρυσαφικά και διαφόρους θησαυρούς.

«Όταν όλοι περὶ οι υποψήφιοι είχαν περάσει διαδοχικώς από το κοριντιόρ και έμπηκαν στο μεγάλο αντιπάλαμο, ή Μεγαλειότης του, διάταξε ν' άρχίσουν το χορό. ... Και ποτέ τους δεν έχόρεψαν όλοι τόσο βαρεία και τόσο άγρια! Είχανε το κεφάλι τους χαμηλά, τους ώμους καμπουριασμένους και τα χέρια κολλημένα στα πλευρά τους.

—Τ'α τέρατα έλεγε σιγά ο Ζαντίγ. Ένας μονάχα μαζί τους έβημαζε με σβελτοσύνη στο χορό, κρατούσε το σώμα του λεβέντικα όρθιο, τα χέρια του ελεύθερα και το κεφάλι ψηλά!

—«Α! να ό τίμιος άνθρωπος! να ό καθ'αυτός άνθρωπος...» έλεγε ο Ζαντίγ. «Ο βασιλιάς τότε άγκάλιασε τον καλό χορευτή και τον έκήρυξε θησαυροφύλακα. Και όλους τους άλλους τους έτιμώρησε και τους έφυλάκισε άρου τοις έδικασε με μεγάλη αυστηρότητα, γιατί ό καθένας απ' αυτούς κατά την ώρα που ήταν μόνος του στο σκοτεινό κοριντιόρ, έγγίμσε της τσάπες του με τα χρυσαφικά που είχε βάλει εκεί μέσα ο Ναμπουσάν και μάλιστα κατώρθωσε να περκατέ!

Διαλεχτά διηγήματα

Η ΥΠΝΟΤΙΣΜΕΝΗ ΜΑΓΙΣΣΑ

Υπό Colette

—Θάρρ'ητε άβριο πρωί βαρκαδάστηλ'ην;
—Όχι. Δέ μπορώ. Θά πάω στη μάντισσά μου, στο «μέντιορ».

—Και είναι δυνατή ή δική σας μάντισσα;
—Ξέρете ή δική μου είναι καταπληκτική! Εκείνη είχε άναγκάσει στην κ. Μασσπίν ότι θά πέθαινα σ'ε δύο ώρες. Θεός σ'χωρέσ' την!

—Θαυμάσια! Και τόν φύλακα του μουσείου που κοιμίζει την μικροδ'α, τον έχετε λίγα μαλλιά, ένα δαχτυλίδι, και τόν κοιμίζει μια μικρή ποδ τ'α βλέπει όλα. «Όλα! το «ένθος, τις κλοπές, τις δηλητηριάσεις, όλα!..»

«Άλλοί μ'ονο, άλλοί μ'ονο... Κι' εγώ έπισκέφθηκα κάποτε εκείνες για τις όποιες μια άκρη του σκοτεινού πέπλου του άγνώστου σ'αγνέται, ένα πέπλο και ένα σ'αγνέται. «Άκουσα τή γυναίκα με τ'α στρογγυλά μάτια ποδ μ'α έλεγε στον πόλαμο : «Ο σ'αγνέτος σας θάρρη πριν από έντεκα μέρες. — Άλλά... δεν μπορεί... ή άδειά του, δ'εαν λέγω ότι θάρρη πριν από έντεκα μέρες θά π'η ότι θάρρη πριν από έντεκα μέρες. Καταλάβατε;»

«Όχι, δεν κατάλαβα. Κι' όμως ήρθε όσ'ερ' από δέκα μέρες. Την έαναδ'ρηκα. Κοιμώτανε, άγρη και πρασινοπ'η σαν ένα ποδ το ποδ δ'εν βλέπει τή μέρα. Κοιμώτανε με το μάγουλο στον ώμο της και κρατούσαμε—όσις, εγώ, οι φιλενάδες μου, διάσημοι άνδρες άνήσχοι καλλιτέχναι, έγκτα-λεισμένοι έρ'οταί—κρατούσαμε το μικρό άχρωμο, παχουλό χεράκι της. Μιλούσε και σ'αγνέται κάποτε, γιατί το πνεύμα της την άφ'νε και πήγαινε να βροχήση, για μ'α σ' άπαγορευμένα λειδάδια.

Μια άλλη, ποδ την λέγανε ή «καλή γυναίκα του 'Αετ'η» είχε μια μέρα σ'ε μια πελάτισσά της ποδ της έλεγε : «Έμ'ροδ'α θάρρη σ'ε έναν μ'ηνα».

—Θά έαναδ'ρητε. Σ'ας δλέπω ποδ έναδ'ρχεστε ως το σπίτι μου κι' ζ'ω... κάποιος σ'ας έμποδίζει να με συναντήσετε.

—Ποιός;
—Δεν το ξέρω. Βλέπω μονάχα ότι κάποιος σ'ας έμποδίζει να με συναντήσετε...

«Η πιστή πελάτισσα έαναδ'ρησε, σαν έλειωσε ό μ'ηνας. Άνέθηκε στο πρώτο πάτωμα, έτοιμαζόταν να χροπήση το κουρδόνι, όταν την φώναζε ό θυρωρός.

—Ποδ πάτε κορία;
—Στης κορίας Χ...

—Άδικος ό κόπος σας. Δεν θά μ'απαρέστε να την ιδίτε.

—Και γιατί;
—Πέθανε.

Είνε ή άκρη του πέπλου, δ'ω διάφανο, εκεί σ'αγνέται, και ποδ φανερώνει το έμποδίο... ενός άλλου πέπλου.

Διασκευή: ΓΙΑΝΝΗ ΜΕΝΕΞΕ

«Ο βασιλιάς στεναχωρήθηκε για την κακή φύση των ανθρώπων ποδ από τους έξηντα τέσσαρες οι έξηντα τρεις ήταν λοποδύτες του χειροτέρου είδους.

Από τότε ό σκοτεινός διέδρομος του παλατιού του Ναμπουσάν υιού του Νουσανάμ, ονομάστηκε : «Τό κοριντιόρ του Πειρασμού!»

Μετάφραση: ΔΙΜΙ

EDGAR POE

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡ ΓΚΟΡΔΩΝ ΠΥΜ

Διασκευή: Γιάννη Σιδηρογλυφ

«Ονομάζομαι Άρθουρ Γκόρδων Πύμ. «Ο πατέρας μου ήταν έμπορος στο Νάντουκετ, όπου γεννήθηκα κι' εγώ. «Ο μητρικός μου παπούς ήταν δικηγόρος, με καλή πελατεία: Είχε κάμει μ'α άκριτη περιουσία. Πιστεύω ότι μ' άγαπούσε παρ'απ'άνω από κάθε άλλον κι' ήμουν βέβαιος ότι το μεγαλύτερο μέρος αυτής της περιουσίας θά το κληρονομούσα όταν πέθαινε. Μ'έστατε, όταν ήμουν έξη χρόνων στο σχολείο του γέρον κ. Ρίκετς έφυγα από εκεί όταν έκλεισα τα δεκάξη για την άκαδημία του κ. Ρόναλδ. Εκεί συνδέθηκα με τόν γιού του κ. Μπάρναρντ καπετάνιου ποδ ταξίδευε τακτικά για λογαριασμό του οίκου Λούδ. «Ο γιός του όνομαζόταν Αύγουστος και με περιούσε δυό χρόνια. Είχε ταξιδέψει με τόν πατέρα του και μου μιλούσε αδιάκοπα για τις περιπέτειές του στον Νότιο Ειρηνικό άκεανό. Πήγαινα συχνά μαζί του στην οικογένειά του, έμενα τή μέρα και κάποτε τή νύχτα. Κοιμώμαστε στο ίδιο κρεβάτι που διηγούνταν ένα σωρό ιστορίες για τους κατοίκους του νησιού Τινιάν και των άλλων τόπων που είχε έπισκεφθί στο ταξίδι του και μπορούσε να τόν άκούω άλόκληρη τή νύχτα δίχως να κλείσω μάτι.

Σιγά, σιγά άρχισα να αισθάνομαι ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τις διηγήσεις του και μια σφοδρή έπιθυμία να ταξιδέψω σ'ε θάλασσες. Είχα και ένα μικρό κότσορο το «Άρκελ», που άξιζε περίπου έβδομηντα δολάρια.

«Ενα βράδι ήταν πολύ κόσμος στο κ. Μπάρναρντ και στο τέλος της έσπεριδος, ό Αύγουστος κι' εγώ είμαστε άκριτά μεθυμένοι. Γιαντί προτίμησα να μνείω μαζί του, αντί να γυρίσω στο σπίτι μου. Κοιμήθηκε ήσυχα και δίχως να μ'α διηγήθ'η τίποτα. Είχε περάσει μια ώρα απ' ότου είχαμε πέσει κι' έτοιμαζόμουν να κοιμηθ'ω όταν έγρησε ξαφνικά και άκριτ'ησε ότι δεν θά κοιμόταν αυτός ενώ φυσούσε μια τόσο εχάριστη νοτιοδυτική αύρα. Ήταν άποφασισμένος να σηκωθεί να ντυθί και να κινή ένα γύρο με το κότσορο. Μόλις άκουσα αυτά τα λόγια του αισθάνθηκα μια μεγάλη έπιθυμία να διασκεδάσω και τήν τρελλή του ιδέα τή βρήκα τόσο εχάριστη όσο και λογική. «Η «αύρα» που φυσούσε ήταν σχεδόν τρικυμία κι' ό καιρός πολύ κρύος: γιατί είμαστε στο τέλος του 'Οκτωβρίου. Πήδηξα απ' το κρεβάτι σαν τρελός και του είπα ότι ήμουν άποφασισμένος να πάω μαζί του όπου ήθελε.

Υμνοι πόν Έρωτα

ΑΠ' ΤΟ ΠΕΡΣΙΚΟ ΝΤΙΒΑΝΙ

Κομμάτια πρωτοδημοσιευμένα στα «Πανελλήνια»

Μέ τί μοιάζω... [του Γρηγόριου Γκιμίν]

«Όσο δηλητήριο τόσο και βάλαμο κρύβω μέσ' το στόμα μου. Μοιάζω με τή μέλισσα που κάνει το μέλι κι' έχει και το κεντρί. Μοιάζω με τή θάλασσα που πρώτα κάνει φουρτούνα κι' έστερα βγάξει μαργαριτάρια και φύκια απ' τα βάθη της.

«Η καρδιά μου είναι ένα σύμφεο, γιατί μέσα της μόνο άτμούς και φλόγες έχει. Έτσι και τó σύμφεο όλνχει νερό κι' άσπέρει τόν ίδια σιγμή. «Όποιος για μένα θέρξει τόν χωράφι της Μεγαλ'ηνης, άνθερξει άσχημα θερξί με μονάχ' άγκάδια.

Μ'α αν θερξί καλ'ε, τότε θερξί με μουρδάτα τριαντάφυλλα.

Και τώρα ό Γκιμίν στέκεται δ'ω όρθιος σαν το βουνό που δεν μπορεί να τó παρασύρει το ρεύμα τής τύχης.

«Έτσι λοιπόν που θές να καλέψης με μένα —τό βουνό— Πρέπει να έξερης πως όποιος φωνάζει στο βουνό άκούει πίσω τήν ήχώ του!

B. ΚΟΡΘΟΣ

άναπόφευκτη καταστροφή. Με μόνο τόν φλόκο μπορούσα να τρέχω με τόν άνεμο χωρίς να φοβόμαι άμεσο θάνατο. «Επ'ασά το τιμόνι κι' άνάπνευσα με περισσότερη έλευθερία, βλέποντας ότι μ'α έμενα μια τελευταία ελπίδα να σωθώ. «Ο Αύγουστος κοίτονταν πάντα άναίσθητος στο βάθος και καθώς κινούνταν να πνιγί (ήταν τριάντα έκατοστόμετρα νερό στο μέρος που είχε πέσει), τόν σήκωσα λιγάκι και, για να τόν κρατήσω καθιστό πέρασα γύρω απ' τή μέση του ένα σκοινί και τó έδεσα σ' ένα κρίκο, στη γέφυρα. Αφ'ου κανόνισα δ'αυτά όσο μπορούσα καλύτερα, παγωμένος και συγκινημένος καθώς ήμουν άφισα τόν έαυτό μου στη διάθεση του Θεού κι' άποφάσισα να υποφέρω τα γεγονότα μ'α δ'ω το θάρρος και τή δύναμή μου.

Μόλις είχα δυναμώσει μ'αυτή την άπόφαση, ποδ έφαρνα μια μεγάλη, δυνατή φωνή. Ένα σήμα σαν να βόγγαυε απ' το λαούτι κ'όλον δαιμόνων, έτρεξε άνάμεσα στο άπειρο και πέρασε έπάνω απ' το «καράβι» μας. Ποτέ όσο κι' αν ζήσω δεν θά ξεχάσω την τρομερή άγωνία που αισθάνθηκα εκείνη τή στιγμή. Τά μαλλιά μου σηκώθηκαν όλοδ'α στο κεφάλι μου, αισθάνθηκα ότι το αίμα μου πάγωνε στις φλέβες μου, ή καρδιά μου σταμάτησε τούς κτύπους της και δίχως να σηκώσω μια φορά τα βλέμματά μου για να ιδώ τήν αίτία του τρόμου μου, έπεσα άναίσθητος στο σώμα του φίλου μου. (Ακολουθεί)

Είπε αδύνατο να φαντασθίτε το μέγεθος του τρόμου μου. Ξέρω ότι ήμην έντελώς άνικανος να διεκ'ύνω κι' ότι ό μανιασμένος άνεμος μ'ας οδηγούσε στο θάνατο. «Η Τρικυμία μ'ας κρατερούσε πίσω δεν είχαμε ούτε πνίδα ούτε τροφίμα κι' ήταν φανερό ότι αν έξακολουθούσαμε την ίδια πορεία, θά χανόνταν ή έηρα απ' τα μάτια μας πριν ξεμερώσει. Αυτές οι σκέψεις μ'α ένα σωρό άλλες-όλες τρομερές πέρασαν στο μυαλό μου με μια θαμνοτική ταχύτητα και παραλύσαν για καμιά δεκάτη τή θέλησή μου σ'ε βαθμό να μην μπορώ να κινήθ'ω. Τό κότσορο πέτοσε. «Εσχίσε τ'α νερά και την πλώρη του τ'α σέκαψε όλοκληρη τó κύμα. Έλ'ος πήρα μ'α μ'α απελπιστική άπόφαση και «λάσκαρα» όλο τó κοινί του μεγάλου πανιού. «Όπως τó περιμένα έλλασσε ό άνεμος έσπασε τó καράβι και χάθηκαν «καράβι» και πανί- απ' τή πλώρη. Αυτό τó τελευταίο περιστατικό μ'έσπασε από μ'α μ'α

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

«Όλες ή πραγματικά ώραίς Έλληνίδες, είτε βραβεύονται εις άλλους διαγωνισμούς Καλλονής άλλων Περιόχων, είτε διά π'ωτην φοράν ψηφίζονται ως ώραίς, θά λάβουν μέρος εις τόν Διαγωνισμόν μας.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

Είτε Σμυρνιά, είτε 'Αθηναία, είτε Πολίτισσα, είτε 'Αλεξανδριανή, είτε Πατρινή, είτε Νησιώτισσα, Έπαρχιωτοπούλα, είτε άριστοκρατίσα, είτε κόρη του λαού, άρκει να είνε Έλληνίς διά

Κάθε Κράτος του κόσμου κατόπιν Διαγωνισμού ενός σ'αμαρού περιοδικού ή έφημερίδος, βραβεύει έτησίως τήν ώραίετ'εραν υπηκόων του τής όποιος ή γεννέται πολίς υπεργηγανέται διά τήν τιμήν.

να λάβη μέρος εις τόν Πανελλήνιον Διαγωνισμόν πραγματικής εμορφιάς! Θά άναδείξωμεν εις όλα τα Κέντρα του κόσμου, τήν ώραίετ'εραν Έλληνίδα, τής όποιος εικόνα θά δημοσιεύ

Τό ίδιο έρχονται να κάμουν σήμερα και τα «Πανελλήνια» με τόν Γενικό και πρωτοφανή Διαγωνισμό Καλλονής που προκηρύχσασιν, κατά τόν όποιον θά βραβεύθ'η ώραίετ'ερα Έλληνίς!

αν όλα τα παγκόσμια φύλλα έπωσκάνουν κάθε χρόνο για τας ώραίετ'ερας υπηκόους των Έλληνικών Κρατών! Έμπρός όλων! Ψηφίσατε τήν ώραίετ'ερα Έλληνίδα κατά τή γνώμη μας!

ΤΟ ΤΕΧΝΙΚΟ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟ ΑΝΑΓΥΣΣΟΜΕΝ ΣΤΗΝ 8ην ΣΕΛΙΔΑ ΜΑΣ

ΕΙΡΗΝΗ Η ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΣ

—12—ΤΟ ΜΑΓΕΥΤΙΚΟΤΕΡΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια εκ του προηγούμενου]

Τὴν ἐγκατέλειπε λοιπόν! Ὑπάρχει ὥστε ἐν τῷ κόσμῳ καὶ, τὸ ὁποῖον ἡγάπα περισσότερο αὐτῆς, τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν του!

Ἡ σκέψις αὕτη κατέστησε τὴν Εἰρήνην περὶλυτον ὥς θα νάτου, ἥτο μόνη πλέον εἰς τὸν κόσμον, οἱ γονεῖς τῆς τὴν εἶχον καταρασθῆναι, ὁ ζούζυγός τῆς, ὁ ἀγαπητός τῆς Δανιὴλ, τὴν ἀφῆνε... Τὴν ἤθελε πλέον τοιαύτην ζωὴν;

Ὀλίγη σὲ βήματα μακρὰν τῆς θέσεως, ἐφ' ἧς ἵστατο, ὑπῆρχε προεξοχὴ βράχου, κάτωθεν τοῦ ὁποῖου ἔβαινε βαθύτατος κρημνός· ἔδραμεν ἐκεῖ, μετὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς, τὴν ἡμέραν τῆς κατακρυμνισμένης εἰς τὸ ἄνθος ἀνθούσης τῶν φαράγγων βάρους. Καὶ ἐν τούτοις, ἀκατανόητα ἦσαν τὰ αἰσθήματα, ὧν ἐμφορεῖτο. Ἐνῶ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐδικαιολογεῖ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Δανιὴλ, ἀφ' ἑτέρου, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἤρμηθεν αὐτὴν ὡς ἔλλειψιν ἐπαρκούς πρὸς αὐτὴν ἀγάπης ἐκ μερὸς του. Ἀνέβη ἀπελπίς καὶ ἐντονα φροῦδ' ὀλίγου, ἐπὶ τῆς ἀκροτάτης τοῦ βράχου προεξοχῆς καὶ ἐπὶ τῇ πρὸς τὸ κενόν προφέρειν τὸ ὄνομα τοῦ Δανιὴλ.

Ἐπὶ τῇ σκέψει, ἀλλὰ παραδόξως δὲν ἔπεσε... Χεῖρ ὁμοκαλῶς εἶχε προφθάσει ἐγκαίρως νὰ κρατῇ αὐτὴν ὀπισθεν, ἀπὸ τῆς ἐσθῆτος, καὶ νὰ τὴν ἐλκίσῃ πρὸς αὐτήν.

Ἡ Εἰρήνη ἐγένετο περίτρομος, νομίσασα ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἔφθασαν καὶ συνέλαβον αὐτήν. Ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω κάτωχρος, τρέμουσα ὡς φύλλον φθινοπώρου, ἀλλ' ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς τῆς, ὅταν εἶδεν, ὅτι ἡ χεῖρ ἡ κρατήσασα αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ κρημνοῦ, ἦτο ἡ τοῦ Δανιὴλ.

— Ἐπανήλθες! τῷ εἶπεν ἔκθαμβος.

— Να! ἀπῆντησεν ὁ ἦρως ἕκαστα τὴν ἀπόφασιν μου. Ἡ μαζὶ σου θὰ σωθῶ, ἡ μαζὶ σου θ' ἀποθάνω. Τί με μέλει διὰ τὸν παράδεισον, τί με μέλει διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν; Σὺ εἶσαι δι' ἐμὲ πολυτιμότερα πάντων τούτων. Οὐδέποτε πλέον θὰ χωρισθῶμεν!

Διὰ λέξεων δὲν δύναται νὰ περιγραφῇ ἡ εὐφροσύνη, ἥτις ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν τῆς Εἰρήνης ἐπὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ Δανιὴλ. Δὲν τὴν ἐγκατέλειπε τὴν ἡγάπα πρὸ παντὸς ἄλλου εἰς τὸν κόσμον, τὴν ἐπρωτίμην τῆς ἀθανασίας, τὴν ἐπρωτίμην αὐτοῦ τοῦ θεοῦ του!

— Εὐχαριστῶ! ἡδυνήθη μόνον νὰ ψελλίσῃ μετὰ ἐκλειπούσας φωνῆς, καὶ ἐρρίφθῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ὁ Δανιὴλ τὴν περιέβαλε διὰ τὸν νευρωδὸν βραχιόνον του καὶ τὴν ἐδύλετο εὐφρόσως ἐπὶ τὸν στέρνον του· εἶτα ἐκάθησεν ἐπὶ βράχου καὶ σφιγγὼν αὐτὴν πάντοτε ἐπὶ τὸν στήθος του, παρὰ τὴν εἰς γλυκύτην ἐρωτικὴν ρέμβην. Ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ ἡδονή, ἣν ἠσθάνετο ἐκ τῆς περιπτύξεως ἐκείνης ἡ Εἰρήνη· παρομοίαν οὐδέποτε εἶχεν αἰσθάνῃ. Τὰ πάλαινα, ἀβρότητα, λεπτοφυὴ καὶ εὐδραστοὶ στήθη τῆς δεξιῆς καὶ φιλασθέντος κόρης τῶν Κομνηνῶν, συμπεριζόμενα μετὰ σκληρὰς τρίχας, ὡς αἱ τῆς ἀρκτου, κεκαλυμμένων στέρνων τοῦ ἐσκληρωμένου πολέμου, τῇ ἐπὶ τὸν στήθος τὸν τὸς αὐτῆς ἐνέχοντα ἀπαιροῦν γλυκύτητα, ὥστε ἡ Εἰρήνη, καίτοι πάσχουσα ἐξ αὐτοῦ, ἔτρεπε μὴπως παύσῃ νὰ αἰσθάνεται τὸν πόνο. Οἱ βραχιόνες τοῦ Δανιὴλ, ἐν τῇ παραφορᾷ αὐτοῦ, περιέτριψαν τὸ ἀπαλὸν σῶμα τῆς μετὰ δυνάμειος τοσαύτης, ὥστε ἐνόμιζεν, ὅτι τὴν περιέβαλλον καὶ τὴν συνεπίεζον μέχρι συνθλίψεως, παχύτατοι σιδηροὶ μοχλοὶ καταλαμβάνοντες ὑπὸ ἀσφυρίας, δὲν ἀνέπνευε σχεδόν, καὶ ἐπίστευεν, ὅτι ἐκεῖ, εἰς τὴν ἀγκάλῃν τοῦ πανισχύρου φίλου τῆς, ἐμελλεν ἐντὸς στιγμῶν τινῶν ν' ἀποδόσῃ τὴν ὑστάτην τῆς πνοὴν. Ἐπαυσιμότητα ἀδιακόπως τὴν γλυκεῖαν φράσιν σὲ ἀγαπᾷ, στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου μου, ἀλλ' ἡ φωνὴ τῆς ἦτο τόσον ἀσθενής, ὥστε ὁ Δανιὴλ δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀκούῃ· τὴν ἐμάντευε μᾶλλον φαίνεται ὅτι ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ ἔμειναν ἐπὶ πολλὴν ὥραν χωρὶς νὰ αἰσθάνωσιν τὴν ἀπῶν τοῦ χρόνου, χωρὶς νὰ ἔχουσιν ἀντίληψιν τῶν περὶ αὐτοὺς συμβαινόντων. Διότι, ἐνῶ αἱ Τοῦρκοι εἶχον ἤδη ἀνακαλύψει αὐτοὺς, ἐνῶ εἶχον κυκλώσει τὴν θέσιν, ἐνῶ εἶδον αὐτοὺς, καὶ προεχώρησαν ὅπως τοὺς συλλαβόντες ὧντες, οὐτε ὁ Δανιὴλ, οὐτε ἡ Εἰρήνη εἶχον ἐννοήσει τί, Ἀφῆνης ἐν βέλος διήλθε παρὰ τὰ ὦτα τοῦ Δανιὴλ, συρίζον, καὶ τὸν ἀφύπνισεν ἐκ τῆς ρέμβης του.

Ἠγρόθη μετὰ σπουδῆς, κατέθηκεν ἐπὶ τοῦ ἑδάφους τὴν Εἰρήνην, καὶ περιέβλεπε γύρω του· πᾶσα ὑποχώρησις εἶχε κλεισθῇ δι' αὐτοὺς.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΚΟΜΗΣ ΚΩΣΤΙΑ

ΥΠὸ ΒΙΚΤ. ΣΕΡΜΠΟΥΛΙΕ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Μετάφρασις Κ. Δ.

[Συνέχεια εκ του προηγούμενου]

Ὡ, τί τρομερὰ σκηνή! τέκνον μου... Γιατί νὰ μοῦ τὴ φέρετε στὴν ἀνάμνησί μου; Καὶ πῆτέ μου περὶ εἰς ἡ γλώσσα αὐτῇ τοῦ ἐσυκοφαντήσε;.....

— Μοῦ εἶπαν ἀκόμη—ἐξηκολούθησε ὁ τετραπέρατος Ζιλιπέρ—ὅτι ὕστερα ἀπὸ αὐτὴ τὴν τραγικὴν περιπέτεια, ὁ κ. Λεμινώφ, μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρει τὸν ὀϊκόν τῆς ἀμείσεως του, ἀφῆκε τὴν Μόσχαν καὶ τὴν Ρωσίαν καὶ πῆγε εἰς τὴν Μορτνίκα. Ὅταν δὲ ἔφθασε ἐκεῖ, ἔλασε ὕστερα ἀπὸ ὀλιγόμηνον διαμονὴν, τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ παῖδιά του· μὴ κόρη, ἀνδρὸς, ἀνδρὸς ἀπατάμαι, καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος ἐπεσπεύσθη ἀπὸ τὸν....

— Νέα συκοφαντία!—διέκοψεν ὁ ἱερὸς παρατηρῶν ἐπιστάμενος τὸν Ζιλιπέρ.—Ἡ κόρη του τότε ἀπέθανε ἀπὸ τὸν κίτρινον πυρετό. Ποτὲ ὁ Κώστας Πέτροβιτς δὲν ἐσήκωσε τὸ χεῖρ ἐπάνω εἰς τὰ παῖδιά του.... Ἀ! μὰ πῆτε μου λοιπὸν περὶ γλώσσα ἐξιδίης ἐτόλμησε νὰ εἰπῇ...

— Ἐξ ἄλλου δὲν εἶνε συκοφαντία νὰ ἰσχυρισθῇ κανεὶς, ὅτι ἔχει δύο σοβαροὺς λόγους νὰ μὴν ἀγαπᾷ τὸν γυιό του.... καὶ πρῶτον δὲν τὸν ὑποφέρει γιατί εἶνε ἡ ζωὴ αὐτοῦ προσωπογραφία τῆς μητρὸς του.... καὶ ὕστερα... ἀμφιβάλλει ὥστε αὐτὸ τὸ παῖδι εἶνε πραγματικῶς ἰδιό του....

— Ἀβάσιμος ὑποψία, τὴν ὁποῖαν ἐγὼ καταπολέμησα πάντα μετὰ τῆς δύναμειος. Αὐτὸ τὸ παῖδι γεννήθηκε ἐννῆα χρόνια πρὸ τοῦ διαπράξῃ ἡ μητέρα του τὸ πρῶτον καὶ μοναδικὸν τὸν σπέρμα... Τὸ εἶπα καὶ τὸ ἐπανεῖπα, μοῦ ἐπαρετήρησαν δὲ ὅτι γεννήθηκε ὕστερα ἀπὸ ἑξ ἑτῶν ἀκαρπον γάμον... ὁλεθρία αὕτη ἡ περιστασις, ποῦ φαινόταν ἀρετὴ ἀφορμὴ, χωρὶς καμμιὰ ἀμφιβολία, σὲ μὴν καρδίᾳ ἐξαγριωμένη καὶ ἐκδικητικῇ.... Ἀλλὰ ἀκόμη μὴ φορὰ.... πῶστε μου, ποῖος ἐτόλμησε νὰ εἰπῇ...

— Μὴ λέει ἀκόμη... πρὶν φύγῃ γιὰ τὴν Μορτνίκα ὁ κ. Λεμινώφ, ἔκαμε ὅτι μορφοῦσε γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἐραστὴ τῆς γυναικὸς του. Αἱ ὑπόνοιαι τοῦ δὲ στηρίχτηκαν σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς φίλους του, ὀνομαζόμενον Μορλώφ....

Μορλώφ.... Καθὼς δὲ κάποτε ἦτο ἀγανακτισμένος καὶ τυφλωμένος ἀπὸ θυμὸν τὸν ἐκτόνωσε καὶ ὅμως ὁ Μορλώφ ἦτο ἀδύνατος!

— Σὰς εἶπαν πῶς τὸν ἐδολοφόνησε, εἶπε ὁ πᾶτερ Ἀλέξης τῷ Σερμπουλίε περισσότερο. Ἄλλη συκοφαντία αὕτη... τὸν ἐκτόνωσε σὲ μὴ ἐπίσημη μονομαχίᾳ. Ὑπεργαγία Παρθένη! Τὸ ἀμάρτημα εἶνε ἀρετὴ σοβαρὴ, ἀλλὰ ἡ ἀστυνομία δὲν ἐπῆρε τότε εἰδῆσαι καὶ εἶσαι δὲν ἐμαθεύτηκε τὸ πρᾶγμα στὸν κόσμον....

— Ἀλλοῖμονο!—εἶπε πάλι ὁ Ζιλιπέρ—ἐάν ἡ ἐκκλησία τὸν ἐσυκοφάνησε, ἡ σενεϊδὴς ὅμως τοῦ φονέως ἀνέλαβε ἡ ἴδια νὰ τὸν τιμωρήσῃ... καταράται αὐτὸ τὸ δολοφόνον χεῖρ ποῦ ἔχουσε αἷμα ἀδύο, καὶ μὴ παρὰ τὴν θείαν βούλησιν τὸ ἐξαγαγᾷ νὰ ἐκλύνη τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην ντροπῇ, στὸ ἴδιο τὸ αἷμα τοῦ ἐνόχου... Κι' αὐτὸν τὸν ἐνοχό, ὕστερα ἀπὸ ἑξ χρόνια, δὲν ἔπαυσε νὰ τὸν ἀναζητοῦν καὶ θὰ τὸν ζητήσουν ἐν ἀνάγκῃ καὶ ὡς τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς, καὶ ἂν ὡς ἐκ τῆς βρεθῇ μὴ καρδία ποῦ νάχη γραμμένο μέσα τῆς τὸνομά του, θὰ ἀνοίξουν καὶ αὐτὴ τὴν καρδίαν μετὰ τὴν ἀκρὴ τοῦ σπαθιοῦ γιὰ νὰ μωρέσουν νὰ διαβάσουν τὰ αἱματωμένα γραμμάτια τῆς...

Ὁ Ζιλιπέρ ἐπρόφερε τὸς τελευταίας λέξεις μετὰ πολὺ ἐντόνη φωνή. Εἶχε ἐξάσῃ πρὸς στιγμὴν ποῦ εὐρίσκετο καὶ σὲ ποῖον μιλοῦσε. Νόμιζε πῶς ἔναβλεπε τὴ σκηνὴ τοῦ διαδρόμου... νόμιζε πῶς ἀκούει τὰ ἀπαῖσια ἐκεῖνα λόγια ποῦ πάγωσαν τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας του....

Ὁ ἱερὸς τότε αἰσθάνθηκε ἕνα δυνατὸ ῥίγος σὲ ὅλο του τὸ κορμὶ· ἀλλὰ σὲ λίγο συνῆλθε πάλι. Σηκώθηκε σιγὰ σιγὰ, καὶ ἐστάθη ὀρθὸς ἐμπρὸς στὸν Ζιλιπέρ μετὰ τὰ χεῖρα του σταυρωμένα στὸ στήθος. Ἀπὸ μερικὰ λεπτά, τὸ πρόσωπό του εἶχε παρὶ μὴ ἀνθρώπινον ἔκφρασι καθὼς καὶ ἡ ὁμιλία του. Ἐκείνη δὲ τὴ στιγμὴ ἡ ἀλλαγὴ τῆς ἐκφράσεως του ἔκαμε ἐντύπωσι. Ὁ Ζιλιπέρ δὲν εἶχε περὶ ἐμπρὸς του τὸν φοβισμένον ἀνθρώπον ποῦ ἕνα σπύρμα τῶν φρονιδῶν τὸν ἔκαμε νὰ τρέμῃ, τὸν μαλθακὸ ἐκείνον ἱερέα ποῦ ἀπελάμβανε τὰ εὐχάριστα πράγματα, ἡ τὸν καλλιτέχνην, ποῦ ἐζητιάνευε μετὰ πρωτογενῇ χαρᾷ θαυμασμοὺς καὶ συγχαρητήρια γιὰ τὰ ἔργα του.... Τὰ μάτια τοῦ πᾶτερ Ἀλέξῃ ὀλάνοιζαν βγάζαν σπινθήρες καὶ φαινόταν εἶτομα νὰ ρίξουν τοὺς κεραυνούς τοῦ ἀφορισμοῦ... μὴ μεγαλειότης ἀληθινὰ ἱεραρχικῇ, εἶχε ἀπλωθῇ μετὰ σὲ μὲτωπό του....

(Ἀκολουθεῖ)

Συνεργασία Φιλολ. Συλλόγων

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

... Τὴν κόρη ἐκείνη μετὰ τὰ γαλάνομαυρα μάτια καὶ τὰ κυματιστὰ μαλλιά, τὴν κόρη ἐκείνη ποῦ ἀγάπησα γιὰ τὴ χρυσὴν καρδίαν τῆς, μόλις πρωτογνώρισα σὲν εἶπα τὰ καλντερίμια τῆς πεθαμένης Σμυρνῆς ὅταν ἀκόμ' ἀνδοῦσε, δὲν θὰ τὴν ἐναβλέπα... Ἦταν χαμένη γιὰ πάντα.

Ἀλλοῖμονο... Πόσες βραδυνὲς περᾶσαμε αἰδέριες ἀγάπης... καὶ τώρα νὰ τὴ φαντάζομαι νεκρή! Τὴ θάβω γιὰ νὰ ζοῦσε ἡ ἀγαπημένη μου...

Καὶ νὰ!! Εἶνε ἀπίστευτο! Εἶνε δνείρο καὶ ὅμως εἶνε ἀλήθεια.

Μὲ τὸ στερεὸν βαπόρι τῶν αἰχμαλώτων μὲς ἤλθε καὶ ἡ ἀγάπη μου ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν!

Καὶ τώρα ἡ εὐτυχία μου εἶνε ἀνύποπτη! Γιατί ἡ ἀγάπη μου νὰ ἐξαναστήθηκε...

Ἀκρόπολις Μίμης Ἀμύμητος

ΣΤΟΝ ΕΝΔΥΜΙΩΝΑ

Ἄν μάγαπᾷς θὰ τῷλεγεν ἀκόμα καὶ ἡ ματιὰ σου καὶ ὅτι τὰ δάκρυά σου,

Ἄν μάγαπᾷς θὰ τῷλεγεν καὶ αὐτὴ μου ἡ καρδιά ποῦ πάσχει καὶ Πονᾷ.

Μὴ μάγαπᾷς γὰρ Σένα ἐγὼ γὰρ Σένα μόνο Πονῶ σὰν τὸν κόσμον.

Κι' ἀρκεῖ ποῦ μ' ἀγαπᾷς ἐμένα ὁ θεὸς μου ὁ ἄρχοντας τοῦ κόσμου.

Ἀκρόπολις Τ. Ν. Ἀθῆναι

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

ΚΑΡΑΙΤΣΑ ΑΠΡΙΑΙΟΣ.

Στὴν πρὸ ἡμερῶν δοθείσαν συναυλίαν ὑπερ ἰδρυσεως ὠδείου ἐν τῇ πόλει μας διεκρίθησαν διὰ τὴν ἐξαρετικὴν τὴν ἐπ' ὅσον αἱ δεσποινίδες Β. Τσαβέλλα, Α. Λαῖου, Α. Παπαδοπούλου, Ρ. Μιχαήλ, Θ. Λίπτα, Ε. Πανταρῶτα, Χατζηνευθυμιῶν, καὶ οἱ κύριοι Α. Κοντιδῆς, Δ. Μπονιδράς, Β. Χατζηνευθυμιῶν, Γ. Οἰκονόμου, Χ. Ρόζος, Χ. Σερμπέτης, Κ. Βασσαλῆνης, εἰς τὴν μανδολινάτον, ἐπίσης ἰδιαιτέρα συγχαρητήρια ἀξίζει καὶ ὁ κ. Γ. Ματθαίου ποῦ εἰς Σοτὸν κινῶν ὡς καὶ ὁ διοργανώσας τὴν συναυλίαν κ. Γ. Χατζηνευθυμιῶν εἰς solo μανδολίνου.

Γενικῶς ἡ εὐτυχία τῆς συναυλίας ἐπέσσε κάθε προσδοκίαν.

Α. Κοτοπούλης

ΑΘΛΗΤΙΚΟ ΚΑΡΝΕ

Μετὰ μεγάλῃς μου χαρᾷ σὰς ἀγγέλω τὴν ἴδρυσιν Ἀγωνιστικοῦ Συλλόγου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΕΝΩΣΙΣ» ἀποτελουμένου ἐκ τῶν καλυτέρων ἀθλητῶν τῶν Συλλόγων μας κ. κ. Ἀντ. Ρωμανιώλη, Ν. Ἀποστολάκη, Ν. Γαλιὰ κ.λ.π. Ἄν καὶ νεοσύστατος ἡ ὁμάς ἀκόμη παρουσιάζει πολὺ καλὰ πράγματα, ὑποσχομένη πολλὰ διὰ τὸ μέλλον χάρις εἰς τοὺς δραστηριοὺς ἀθλητὰς αὐτῆς.

Α. Ρ.

Ἀθῆναι Χρήστος Κοκολέτσος.

ΜΙΚΡΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

Ἡ λέξις λατὰ 20' ὁ στίχος 80. 1.50 ΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΟΝΤΑΙ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ»

ΔΗΛΩΣΙΣ—Ἐκάστην Δευτέραν 2 1/2 μ. μ. ὁ Σύλλογός μας θὰ διδῇ φιλολογικὰ ἀπογεύματα μετὰ ἀπαγγελίας καὶ διαλέξεις εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὀμίλου Ἀθηνῶν, ὁδὸς Λέκα 4. Κανεὶς φιλολογικῶν νέος δὲν πρέπει νὰ λείψῃ.

— Ἀναστ. Φράγκον. Ἐπιθυμ. νὰ σὰς γνωρίσωμεν. Ἀκρόπολις.

— Τρελλῇ. Τί γίνεσαι γιατί δὲν ἀπαντᾷς; Τρελλός.

— Νέος Ἰετῆς ζητεῖ ἀλλοφίαν μόνον μετ' εὐμορφῆς μαθητῆς. Γράψατε Πληρωμένη Καρδιά. Ρ. Ρ. Θεσσαλονίκη.

— Θέλον νὰ διασκεδάσω τὴν μακροχρόνιον ναυτικὴν μονοτονίαν μου ζητῶ ἀλλοφιλίαν καὶ ἀντάλλαγιν φωτογραφίαν μετ' πνευματώδους δεσποινίδος ἀτάσης τῆς Ἑλλάδος. Σκοπὸς Γνωριμία Φιλία. Διαι: Ἀλέξανδρον Δαμπερόπουλον, Ὑπουργεῖον Ναυτικῶν, Τορπιλοβόλον «Θέτις».

— Δὲν ἀλλοφιλῶ μετὰ κουραμπιέδες ὥστε... Ψευτικῇ Ἐλπίδι.

— Θερμῶς παρακαλεῖται ὅστις ἐκ τῶν ἀφικνούντων αἰχμαλώτων μὲς γνωρίζει τι περὶ τῆς τύχης τοῦ στρατιώτου (τοῦ μηχανικοῦ τοῦ τηλεγραφικοῦ Ἀποσπάσματος) Νικολάου Γ. Κασσιμάτη, συλληφθέντος ἐν Σμύρνῃ μεταξὺ 2 1/2 Σεπτ. εἰς τὴν Πούντα Ἀμερικῶν. Ἀποστρεφ. Καπνοῦ, νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πατέρα του, ὁδὸς Ἀκαδημίας 50α Παρὰ τῇ κ. Δημητριάδῃ.

— Κορίτσια μὴ ματιά!!

— Ἐνα ὁμορφὸ καὶ τιμημένον φανταστικὸν ζῆτε ἀπὸ σὰς λόγια ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἔχετε... πῶς συγκινεῖται καὶ παρηγορεῖται τὴν καρδίαν. Ποῖος ἔξεραι εἰς μὴ νὰ ἐπακολουθήσῃ ἀπὸ μὴ ἀλλοφιλίαν αἰσθηματικῇ;

— Γράψατε: Παναῖος Βασιλείου 590α Πέτ. Σύνταγμα 205 Λόγος, Τ. Τ. 920.

— Δίδας «Μήλον τῆς Ἐοίδος» καὶ «Πεταλούδα τοῦ Ἑρως» Προσέξατε γιατί ἀρκοῦν ἡ κοροϊδία σας σὲ πολλοὺς νέους. Ὁ ἀποκαλύπτων τὰ ὀνόματά σας σὲ πολλὰ περιοδικὰ. Προσέξτε!! «Ἡ Συμμορία τῶν Τριῶν». Ἐνα μέλος: «Ὁ ἀκατάσχετος χορευτῆς».

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΣΕΙΣ

ΑΞΕΧΑΣΤΗ ΑΓΑΠΗ

Τί δὲ μοῦ θυμίζει σένα μὴ τὸ ὄδον ποῦ ἀνδύει μὴ τὸ κῆμα ποῦ ἀφρίζει καὶ τὴν ἡδονὴν ποῦ ἀλείει... Μὴ τ' ἀγέρι ποῦ περνοῦντας τὰ μαλλιά μου ἀνεμίζει καὶ γλυκὰ μοῦ μιμνῆσκει ἐξέσθον ἕνα τῆς φιλίας. Ὅλα μοῦ θυμίζουν σένα καὶ σὲ γῆ καὶ σ' οὐρανὸν γιατί τάχεις μαζέμενα καὶ μετὰ τὸν νὰ πονῶ!

Α. Ρ.

Ἀθῆναι Χρήστος Κοκολέτσος.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΑ

ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Ἐπιταγὰ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

Χρ. Μπον. ἑλφ. φίλτατε. Σ. Πετρόπ. φύλλα ἐστείλαμεν προχθές. Χρ. Κοκολέτσος. στείλατε ἀκόμη 80 β. Κρ. Φράγκ. ἑλφ. 80. 1.40 στελλ. Ζ. Παρμενίδ. στελλ. Ο. Τσορ. Ἐνεκρίθη. Μὰς εἶνε ἀγνωστός ὁ Σ. μερὶ γιὰ ἐνθουσιαν. Ν. Πολιτῆς. 21.70 μερὶ. Σ. Πετρόπ. δυστυχῶς ὑπερέτρεψε ἐν τέλει ἡ ἀντίπαλος. Δα Κολυτοῦ ἑλφ. θὰ μοῦν γράφομεν.

Σαραντόπουλ. τί ἐννοεῖτε; Νίτσα Π. Τ. Παρρ. στείλατε μεταφρ. καὶ ἀσκήσεις φαι. δυστυχῶς ὅχι. Ε. Πουλλά. «Δάκρυα» δὲν εὐρέθησαν φίλτατε. Σ. Βρυών. σάφωποι. Π. Μικρὸν θὰ κῆμεν τὸ πᾶν διὰ νὰ σὰς εὐχαριστ. ἀγαπ. κύριε. Φωτεινὸν σύλλογ. θὰ ὑποστηρ. Μαθ. Τάκ. ἐξηγηθῇ τεκαλλέστερα. Α. Λαζαρινίδ. φύλλα μετ' Ἰσαβέλλαν 80. 30. στείλατε. Θ. Παπέλ. ψήφ. ἑλφ. ἀμφιβάλλετε; Σπ. Μαρούς. λύσ. ἑλφ. Μανθ. Καριώ. Θέλετε ἐπὶ σὴν ἐγγραφὴν; Γράψατε φίλτατε, διὰ ν' ἀρχίσ. Νικ. Μανρ. Στὸ ἴδιο μοτίβον ἔχομε δημοσιεύσει τόσα πολλὰ ὥστε... Εὐγεν. Καρδ. Θὰ γράψετε καλὰ. «Ἀγάπες» καλές. Τὴς χαλὰ ἡ «ἔδνη» καὶ ὁ «ἐνέπαφος». Καὶ τῆλο ἔχει στίχους ἀτεχνούς. Κρίμα. Περιμένουμε 4.1. Παπαγιαν. Στελλ. ἀντίφ. «Νύκτα» ἐξάθη. Λυπούμεθα· εἰσθε ἀτυχος. Γ. Ζώρ. Δὲν εἶδατε τὰς φροντίδας σας ἀκόμη. Γιατί; Ν. Τουτουτζῆ. ἑλφ. ἐνεκρίθη «μερσι» φίλτατε! Βλάση. Δρ. 5 ἡ δημοσίευσίς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ διαλογὴ καὶ βράβευσ. τῶν «Κοριτσιῶν τῆς Γετονιάς».

Ἐπιστημονικὰ Νέα

ΤΥΦΛΗ ΕΠΙ ΤΗ ΕΤΗ ΑΝΑΒΛΕΨΑΣΑ

Ἐκπληκτικὴ ἀλλ' ὅχι καὶ ἀσυνήθης διὰ χειρὸς τοῦ τῆς περιοχῆς τοῦ Ὀφθαλμολόγου Ὑψηλῆτος κ. Σπύρου Χαμαῆ θεραπευτικὴ ἐγένετο καὶ αὐτὰς ἐπὶ τῆς ἀπὸ 11 ὁλοκληρωμένων ἐτῶν τυφλῆς ἐκ κακῶς καταστάσεως ἀμφοτέρων τῶν ὀφθαλμῶν Βασιλικῆς Δεμῆρας ἐτῶν 75. Τὴν τυφλὴν ταύτην, διηγεσάσαν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ Ναυτικοῦ κ. Παναγιώτου Κωνσταντινίδου ὠδήγησαν ὡς πρὸ

ΤΟ ΚΑΡΝΕ
ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΪΚΟΥ
ΟΚΤΑΗΜΕΡΟΥ

— Έπεσε! Έπεσε!!
— Τό Μπιζάνι; — Τό Σκιά; — Όχι
κάτι χειρότερο από φρούριο! Μα τί; Οι
Βασιλικοί Σταυροί; — Όχι!

— Άλφα!! Εδώ εδών! Ό κοσμάκης
πανηγυρίζει τη μεγάλη Νίκη της δραχμής
ένφ οι μανιακοί των περί το Χρηματοστη-
ρίου έπαθαν εντε-λίρι-ουμ τρέμους και
παρα-λίρι-ματα από την πτώση της λίρας!

Και τώρα, μετά τη ραγδαία πτώση της
λίρας ως έλπίζομε τέλος πάντων ότι «θ»
ακριβήρη λιτάκι ακόμη ή ζωή διά να σωθώ
έ κοσμάκης από μικρόδιο της «φτηνείας»
που δεν θα τό απολαύση πλέον εσον κι' αν
τό νοσταλγώ!

(Ας μ'ην εκλάδουν ως παρα-λίρι-μα την
τελευταία μας φράση οι αναγνώσται. Απλώς
ή φράση αυτή είναι ή αληθινή ζωγραφιά
της πραγματικότητας-φωδ!)

DIMI

— Η Διάλεξις της Κας Σ. Σπανούδη.
Στην αίθουσα του Έλλ. Ώδειον, την
Τετάρτη ή

Κα Σπανούδη έδωκε τη δεύτερη διάλε-
ξή της με θέμα τον μεγάλο ποιητή της
Πόλης Όμηρο Μπεκέ. Η δμιλήτρια άνάλο-
σε με ζωντανές πινελιές την «πολοσόνυκτη»
φροχή του ποιητή, τό μεγάλο έργο του. Ό
Μπεκές δεν ήταν καθόλου γνωστός στην
Αθήνα: μονάχα στα 1915 είχε εκδώσει
έδώ την ποιητική του συλλογή: Ρίμες και
Ρυθμοί.

Η κ. Σπανούδη παρουσίασε τον διωμέ-
νο άπ' την πατρίδα του ποιητή στούς άδελ-
φούς του της Έλευθερίας Ελλάδας, τούς
έμαθε να τον αγαπούν. Η διάλεξή της ήταν
ένας έμπνευσμένος βρυος ένα ποίημα κι'
αυτό, που θ' ήξετε να μπη πρώτο-πρώτο
στην έκλογή των έργων του Μπεκέ. Αλλά
τά έργα του ποιητή, ποιός θα τό εκδώσει.
Απόδ θα κάμει αυτή την εθνεγική χειρο-
νομία που θα επιτρέψει στον ποιητή να έ-
ξακολουθήση να δημιουργεί; Γιατί, καθώς
αναφέρει ή κ. Σπανούδη, ό Ρομάν Ρολλάν
έγραφε κάποτε: «Για να ξαναδημιουργήσω
κάτι, πρέπει πρώτα να έλευθερωθώ άπ' τό
έργο μου» πρέπει να τό εκδώσω... «Ό
κ. Ν. Παπαγεωργίου άπάγγειλε αληθινά ό-
πέροχα μερικά ποιήματα του Μπεκέ άπ'
τόν «Δόν Κιχότο», τίς «Ώρες», τ' «Ανα-
τολίτικα». Σ' άλλο φύλλο θα σας δώσωμε
ένα άπ' τ' ανέκδοτα συννέτα του ποιητή.

I. X.

— Απεργίες και τράβα κορδέλλα!
Μετά την τόσο... θοροδωδή απεργία της
«Γκρανδάας», νέα απεργία επίσης θορο-
δωδής έξερράγη: των Φοιτητών κατά του
Όργανισμοδ του Πανεπιστημίου και άλλη
πάλη: Απεργία Γομνασιοπαιδών κατά της
τυραννικής διατάξεως των άρμοδίων της
Παιδείας διά ξεθωριασές εξετάσεις! Η έ-
πιδημία των απεργιών εξαπλώνεται επικιν-
δύνως στον τόπο μας και τώρα, με τη δι-
καία από πάσης άπόψεως απεργία των, οι
μαθηταί διδουν ένα καλό... μάθημα στούς
σκληρόκαρδους άρμοδίους της Παιδείας που
... παιδεύουν τόσο τα καυμένα τα παιδιά
με τας εξετάσεις ή μάλλον ιερές εξετάσεις
που θέλουν να τούς επιβάλλουν!

— Φιλολογικοί Σύλλογοι.

Αέτιος θερμών συγχαρητηρίων είνε ό νε-
σρός και δραστήριος Σύλλογος ή «Ακρό-
πολις» ό όποιος συνεχίζων την φιλολογ.

ΜΕΓΑΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΟΝΗΣ

ΤΕΧΝΙΚΟΙ ΟΡΟΙ

Ό μέγας Διαγωνισμός μας διά την ώρα-
οτέραν Έλληνίδα, θα διεξαχθώ διά φηφο-
φορίας. Διά την κανονικήν λειτουργίαν του
Διαγωνισμοδ συνστήθη διά πρώτην φοράν
μεγάλη Έπιτροπή έκ των καλλιτέρων μας
καλλιτεχνών με επίτιμον μέλος τον καθη-
γητήν του Πολυτεχνείου και μάλλον μας
γλόστην κ. Θωμάν Θωμόπουλον.

Κάθε ψηφοδελτίον συμπληρώνεται απο-
κοπόμενον από τό έξωφύλλον μας και μας
αποστέλλεται με ένα 50λεπτον.

Τό ποσόν ίκανών χιλιάδων δραχμών-που
θα συναβροισθώ από τα 50λεπτα των φήφων
θα χρησιμοποιηθώ διά τό πλοούσιον έρα-
δεσιον της ώραοτέρας Έλληνίδος.

Όροι δέ την έφηφισαν, θα λάβουν την
εικόνα της εις καλλιτεχνικήν μεγέθυνσιν,
εις ανάμνησιν, άντός πλαισίου.

Ό Διαγωνισμός θα λείξη όριστικώς
στάς 15 Αβγοβότου όποτε θα γίνη ή δια-
λογή των φήφων ένώπιον έπιτροπής Συν-
δρομητών και Αναγνωστών μας. Καί έκείνη
που θα συγκεντρώση τούς περισσότερους
φήφους θα έραβευθώ ως ή ώραοτέρα
Έλληνίς!

Φωτογραφίας των διαγωνιζομένων θα
δημοσιεύωμεν ένον εις μεγάλας όλοσελί-
δους-εικόνας του έξωφύλλου, ώστε να κρίνουν
καλλίτερα οι αναγνώσται μας. Άρκει ή
όποφήφια να ήχη 500 φήφους διά να δη-
μοσιευθώ έλεος καδός ή εικόνα της.

Είνε άπαραίτητο ν' αποστέλονται καθα-
ρές φωτογραφίες διά να περνούν από την
καλλιτεχνικήν έπιτροπήν και να μπαίνουν
μέ τη σειρά.

Ό Διαγωνισμός μας θα διεξαχθώ ακρι-
βέστατα και λίαν αξιοπρεπώς, άφοδ θα λά-
βουν μέρος εις αυτόν διά πρώτην φοράν
και επίλεκτα μέλη της Έλλην. Κοινωνίας
αί φήφοι δέ, θα έξελέγχωνται όποιαδήποτε
ώρα.

Στό προσεχές νέαι λεπτομέρειαι του
θριαμβεστικου Διαγωνισμοδ μας!!

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ

δράσιον του διοργανώνει φιλολογικά απο-
γέσματα με άπαγγελίας διαλέξεις κλπ. Η
«Ακρόπολις» με Πρόεδρόντης πάντοτε τον
φίλον κ. Μ. Βατάνον και τό Συμβούλιόν
της καθώς και τα μέλη της, έλοι μορφω-
μένοι και δραστήριοι νέοι, άσφαλώς θα
θριαμβέσση πολύ γρήγορα.

Συγχαίρομεν

Εγκάρδια τον φίλτατον των «Πανελλή-
νίων» κ. Χρήστον Δημ. Σβολόπουλον διά
τας τρεις νίκας που κατήγαγε κατά τούς
τελευταίους άγώνας του «Πανελληνίου»
Γομν. Συλλόγου. Ό κ. Χρήστος Δ; Σβο-
λόπουλος με τη θαυμασία επιδότησή του θα
γίνη ό Καραμπάτης της αύριον.

Κακαί απομνημόνεις

Μερικά από τα νέα μεσάζημα (!) πε-
ριοδικά, που όποσχέθησαν στούς αναγνώ-
στας των Πρωτοτυπίαν, άντιγράφον συ-
στηματικώς τούς διαγωνισμούς μας δλως
εις εικόνας μας, τίς θεατρικές συνεντεύξεις
μας και τίς... ξαναπροσφέρουν στο κοινό.
Γομνότης (άβλιωτέρα του... γομνότης έξω-
φύλλου των) τα χαρακτηρίζει. Που είναι
λοιπόν ή περιφημη «πρωτοτυπία» των και
οί... λαγοί με πετραχήλια που έταζαν στούς
αναγνώστες;

Η ΣΤΗΛΗ

ΤΟΥ ΓΕΛΙΟΥ

— Η προδουμία της.

Ό σύζυγος προς την γυναίκα του:

— Fermez la fenetre!

Και ό επισκέπτης περιεργος:

— Και γιατί της μίλησες Γαλλικά;

— Χμ! Γιατί αν της τάλεγα Έλληνικά
δεν θα τώκαμε! Για να φανή όμως πως
έξοι Γαλλικά είδες πως έτρεξε;

— Ανέκδοτα Νεοπλουτών.

Ένας νεόπλουτος θέλησε να παραγγεί-
λν τό πορτρέτο του εις ζωγράφου περιοχής.

Τού σύστησαν τον Χ, ό όποιος δεν πέ-
ρνει λιγώτερα από 10000 δραχμές.

— Σάν ακριβά βρέ παιδί, είπε ό νεό-
πλουτος στον καλλιτέχνη. Καί κατόπιν
πρόσθεσε του έπρόσθεσε:

— Για να σου πώ. Αν σου αγοράσω
εγώ τίς μπογιές τί θα μου κοστίσω;

— Η γυναίκα ή ηλικία.

— Κάποιος έλεγε σε μια κομψευομένη:

— Αν δεν άπατώμαι, έχετε την ίδια
ηλικία με την Χ;

— Ναι, έχει ή Χ. τη δική μου ηλικία...
μα εγώ Δόξα τώ Θεώ, ακόμη δεν έφτασα
στη δική της!

ΧΡ—ΣΒ.

ΕΝΑ ΑΙΝΙΓΜΑ

Σειρά
Πέμπτη

Ανέκδοτα
Εβδομάς
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ
Ανέκδοτα
Εβδομάς
Ανέκδοτα
Εβδομάς
Ανέκδοτα
Εβδομάς

Τερά, ήμ... νήσος στούς αρχαίους
Αν τό κεφάλι μου αλάξης
Νήσον πουν θεός ώραίος
Αύτα μου θα κατασκευάσης.
Μ' αν πάλη τό κεφάλι μου
Μ' άλλο κεφάλι αλάξης,
Σε τρίτη νήσον φίλε μου
Στό τέλος ή άράξης. Θ. ΔΑΝΙΗΛΙΔΗΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

— Μικροκαμωμένο Ναυτάκι μη έχον
τί, να διέλθω τας μη εργασίμους ώρας, αν
ταλάσσει καρτ-ποστάλ με Λίδας κάτω των
18 Ματών, σκοπός φίλια. Ψευδώνυμα ά-
ποκλείονται. Γράψατε Γ. Κεραμαίαν Θωρ.
«Αήμιος».

— Προσφυγοπούλες της Σμύρνης μην
έχνατε ένα πατριωτάκι σας όπου βρίσκε-
ται εις τον Βόλον και άνταλλάσει παντός
είδους καρτ. ποστάλ Γράψατε Γ. Κερα-
μαίαν Θωρ. «Κήμνες» Βόλον.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

«ΜΟΥΣΑ»

— Τό ερώτημά μας.
ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΙΔΑΝΙΚΟ ΣΑΣ Α-
ΓΑΠΗΤΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΚΑΙ ΑΝΑ-
ΡΗΩΣΤΡΙΑΙ;

Αί άπαντήσεις σας σύντομες, σαφείς και
με πενήντατάλεπον θα δημοσιεύωνται
στα «Πανελλήνια».

Αί β' καλλίστες άπαντήσεις θα βραβευ-
τούν με χρηματικά βραβεία. ΒΡΑΒΕΙΑ.
α! Δο. 30 β! 20 γ! 12.50 Στέλνετε: Σύλ-
λογον «Μούσα» Αθήνα.

Εκδρομή Όμιλου Πεζοπόρων

Την π. Κυριακή ό νεοίδροβις «Όμιλος
Πεζοπόρων» έκαμε μια εθμορφή εκδρομή
συνολικής πορείας 35 χιλιομέτρων. Ξεκί-
νησε τό πρωί άπ' τό Βοτανικό, με κατεύ-
θυνσιν Δαφνί. Σκαμαμακά, Πέραμα. Οί
εκδρομείς έμειναν γοητευμένοι.

Ό «Πεζοπόρος»

ΑΡΙΘ. 1 — ΔΕΛΤΙΟ — ΑΡΙΘ. 1
Διαγωνισμός Καλών Τεχνών
Ψηφίστε με αξιοπρέπεια Έλληνίδα την